31/01/2019

Πανηγύρισε ο ιερός Ναός Αγίων Αναργύρων Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Πέμπτη 31 Ιανουαρίου πανηγύρισε ο ιερός Ναός Αγίων Αναργύρων Βεροίας επί τη μνήμη των Αγίων Κύρου και Ιωάννου, Προστατών τνων ιατρών.

Λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων. Μετείχαν ο Ιατρικός και Οδοντιατρικός Σύλλογος Ημαθίας και οι τοπικές αρχές.

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας τελέστηκε αρτοκλασία και στη συνέχεια μνημόσυνο για τα κεκοιμημένα μέλη της ιατρικής οικογένειας Ημαθίας.

Τον πανηγυρικό της ημέρας εκφώνησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης και ιατρός π. Αιμιλιανός Προδρομίτης με θέμα: «Ιερεύς ψυχής και σωμάτων ιατρός• ιατρός ψυχών και σωμάτων ιερεύς».

ΟΜΙΛΙΑ π. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΙΤΗ

Κατά την διάρκεια των ΚΓ’ Παυλείων, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας είχε αναθέσει στην ταπεινότητά μας να μιλήσουμε στην ιερατική σύναξη που πραγματοποιείται κάθε χρόνο, στα πλαίσια του σημαντικού αυτού πνευματικού θεσμού. Τότε, αναπτύσσοντας το θέμα: «Ο ιερέας και ο ιατρός στην διακονία του Χριστού και του ανθρώπου», μιλήσαμε στους συμπρεσβυτέρους μας από την θέση του ιατρού για τις δυσκολίες και τις ευθύνες που ενέχει η επιτέλεση των ιατρικών καθηκόντων. Μετά από προτροπή του αξιότιμου κυρίου Προέδρου του Ιατρικού Συλλόγου Ημαθίας, θα διακονήσουμε σήμερα, από την θέση του ιερέα πλέον, την τράπεζα του λόγου· τράπεζα που έπεται της ευχαριστιακής τράπεζας του Θείου Λόγου, της οποίας προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας. Θα μιλήσουμε σε εσάς, τους αξιότιμους και πεπειραμένους λειτουργούς της ιατρικής επιστήμης, με θέμα: «Ἱερεύς ψυχῶν καί σωμάτων ἰατρός· ἰατρός ψυχῶν και σωμάτων ἱερεύς;».

Θα βάλουμε αρχή στην ομιλία μας αυτή ξεκινώντας από τον ‘‘ἐν ἀρχῇ Ὄντα’’, τον Ένα της Τριάδος, τον μόνο ψυχών και σωμάτων Ιατρό. Ο Κύριος και Θεός μας, κατά την επίγεια ζωή του ως τέλειος Θεός και τέλειος Άνθρωπος, απέδειξε πολυτρόπως την θεότητά του· συγχωρώντας αμαρτίες, προλέγοντας τα μέλλοντα, γνωρίζοντας τους ανθρώπινους λογισμούς· θεράπευσε τους πάσχοντες, ανέστησε

νεκρούς, οδήγησε αμαρτωλούς στην μετάνοια και, γενικά, ‘‘ἐποίησε θαυμάσια’’ μπροστά στα μάτια των έκπληκτων αλλά, εν πολλοίς, απίστων ανθρώπων της εποχής αναρίθμητες φορές· τόσες, που, αν γραφόταν καθεμιά ξεχωριστά - αναφωνεί με θαυμασμό ο Ευαγγελιστής Ιωάννης- δεν θα χωρούσε ο κόσμος τα γραφόμενα βιβλία. Η χάρη αυτή των ιαμάτων μεταβιβάστηκε, εν συνεχεία, στους αγίους Αποστόλους και από αυτούς σε ολόκληρη την Εκκλησία. Πράγματι, όλοι μας έχουμε την δυνατότητα, όσο κι αν μας φαίνεται απίστευτο, να θαυματουργούμε, εφόσον βέβαια τηρούμε ορισμένες εντολές που ο Κύριος, ο μοναδικός Διδάσκαλος, μας παρέδωσε. Η εκπλήρωση αυτών των εντολών οδηγεί τον άνθρωπο στην θέωση, τον κάνει να μοιάσει στον Θεό κατά χάριν (αυτό είναι το καθ’ ομοίωσιν της ανθρώπινης δημιουργίας), άρα τον κάνει και να θαυματουργεί, όπως θαυματουργεί ο Θεός. Η θέωση είναι το επίτευγμα των Αγίων μας, των καλών μαθητών του Χριστού, των συνετών παιδιών για τα οποία η Εκκλησία μας, ως γνήσια μητέρα, χαίρεται και καυχάται. Ο κάθε άγιος έχει την τιμή και την αξία του στον χώρο της Εκκλησίας. Έχει, όμως, παρατηρηθεί ότι ιδιαίτερα λαοφιλείς είναι οι άγιοι που θαυματουργούν και, πιο συγκεκριμένα, που θεραπεύουν. Παραδείγματα τέτοιων αγίων είναι όλοι οι ανάργυροι άγιοι ιατροί που αποτελούν ξεχωριστό τάγμα αγίων μέσα στην Εκκλησία, με παλαιότερα μέλη αγίους όπως οι Κοσμάς, Δαμιανός και Ερμόλαος και νεότερο μέλος τον άγιο αρχιεπίσκοπο Λουκά. Σίγουρα όλοι μας, κάποια στιγμή, ευρισκόμενοι σε αυτόν τον περίλαμπρο ναό, θα παρατηρήσαμε τις εξαιρετικές αγιογραφίες που απεικονίζουν όλους τους γνωστούς αναργύρους αγίους και που η παρουσία τους οφείλεται στην ευλάβεια των φιλάγιων ιερέων που διακονούν εδώ.

Αλλά, ας ξεκινήσουμε με το πρώτο σκέλος του θέματός μας. Κατά την διακονία μας στο νοσοκομείο της πόλης μας, ήταν αρκετές οι φορές που οι ασθενείς αντιμετώπιζαν με έκπληξη και χαρά το γεγονός ότι είχαν απέναντί τους έναν ιερέα-ιατρό και του λέγανε: «Ωωωω, ιατρός ψυχών και σωμάτων!». Πραγματικά, αυτός είναι ο πρώτος λογισμός που έχουν οι χριστιανοί για τον ιερέα, ότι είναι ιατρός ψυχών. Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά. Η Εκκλησία μας είναι ένα μεγάλο νοσοκομείο, ένα ‘‘ιατρείον πνευματικόν’’ κατά τον ιερό Χρυσόστομο, και έτσι πρέπει να θεωρείται. Παραθέτουμε σχετικά αποσπάσματα κειμένων συγχρόνων Ελλήνων θεολόγων: «Η Ορθοδοξία είναι ένα ανοικτό νοσοκομείο μέσα στην ιστορία –προσέξτε, είναι συνεχώς ανοικτό, όπως όλα τα νοσοκομεία, γι’ αυτό και οι ιερείς είναι, όπως και οι ιατροί, εφ’ όρου ζωής εφημερεύοντες– που προσφέρει την θεραπεία της καρδίας (κάθαρση), για να προχωρήσει κανείς στον φωτισμό της από το Άγιο Πνεύμα και τελικά να φθάσει στην θέωση, τον μοναδικό προορισμό του ανθρώπου». «Ο αρχηγός του νοσοκομείου αυτού λέγεται Επίσκοπος. Και οι γιατροί λέγονται Πρεσβύτεροι και Διάκονοι». Και παρακάτω: «Οι κληρικοί είναι πραγματικά θεραπευτές. Η Εκκλησία δεν είναι ένα πρακτορείο που

κόβει εισιτήρια για τον Παράδεισο, αλλά είναι νοσοκομείο που θεραπεύει τον άνθρωπο, ώστε, όταν ο άνθρωπος δει τον Θεό, τότε ο Θεός να γίνει Παράδεισος γι' αυτόν. Οι Άγιοι είναι εκείνοι, οι οποίοι θεραπεύθηκαν και γι' αυτό βίωσαν το έλεος και την αγάπη του Θεού. Θεραπεύθηκε η ψυχή τους και το σώμα τους…».

Η Εκκλησία θεραπεύει τον άνθρωπο με τα μυστήρια και την ασκητική ζωή. Κοιτάξτε, τώρα, τις προφανείς αναλογίες μεταξύ των δύο χώρων, της Εκκλησίας και της Υγείας: Ο μετανοών άνθρωπος-ασθενής λαμβάνει δυνατή αντιβιοτική αγωγή με την διαδικασία της κάθαρσης της πνευματικής του καρδιάς, του πάσχοντος οργάνου που προκαλεί μια πνευματική, θα λέγαμε, μικροβιαιμία και τελικά ιάται, επανακτώντας την προηγούμενη υγεία του με τον φωτισμό της καρδιάς του. Η πνευματική αυτή υγεία περιλαμβάνει έναν μακρύ κατάλογο φαρμακευτικών και μη μέσων. Αναφέρουμε μερικά μη φαρμακευτικά μέσα: Η τήρηση των νηστειών, η άσκηση του σώματος με τις στρωτές μετάνοιες, η εξομολόγηση των αμαρτημάτων και η χαρούμενα και κρυφά διδόμενη ελεημοσύνη. Φαρμακευτικά μέσα αποτελούν η Θεία Κοινωνία, οι προσευχές που απευθύνει στον Θεό ο ιερέας κατά την τέλεση των ιερών ακολουθιών, οι ευχές που διαβάζει με το πετραχήλι στο κεφάλι του γονατιστού πιστού, η κατά μόνας προσευχή κ. ά. Η διαδικασία της κάθαρσης, της θεραπευτικής αγωγής δηλαδή, είναι μία μακρά διαδικασία, αλλά είναι και μια προετοιμασία του ανθρώπου ώστε να ανταπεξέλθει στις δυσκολίες που πρόκειται να συναντήσει, με μεγαλύτερη όλων την ώρα του θανάτου. Τότε, ο προετοιμασμένος χριστιανός θα εφαρμόσει ό,τι έμαθε στην υπόλοιπη ζωή του, δίνοντας τις τελευταίες του εξετάσεις. Φανταστείτε την θέση ενός ανθρώπου, ο οποίος για πρώτη φορά θα έλθει αντιμέτωπος με τις πονηρές δυνάμεις που τον πολεμούν εκείνη την μεγάλη ώρα… Για να παραμείνει υγιής, όμως, ο θεραπευμένος άνθρωπος, οφείλει να προσέρχεται στο πνευματικό ιατρείο για επανεξέταση και λήψη χημειοπροφύλαξης γιατί, σύμφωνα και πάλι με τον ιερό Χρυσόστομο, «εάν είσαι αμαρτωλός, έλα στην εκκλησία να πεις τις αμαρτίες σου. Κι αν είσαι δίκαιος», δηλαδή θεραπευμένος και πνευματικά υγιής, «έλα για να μην χάσεις την αρετή σου. Γιατί η Εκκλησία είναι λιμάνι και για τους δύο».

Ο ιερέας, όμως, μπορεί να θεραπεύσει, εκτός από τις ψυχές, και τα σώματα των ασθενών συνανθρώπων του. Ως χριστιανός που είναι, μπορεί, όπως προαναφέραμε, να θαυματουργεί με την ‘‘μυστηριακῶς προσφερθεῖσα’’ σε αυτόν χάρη του Αγίου Πνεύματος, εφόσον βέβαια την διατηρεί μέσα του ενεργή. Ας θυμηθούμε την δωρεά του χαρίσματος της ίασης από τον Κύριο στους Αποστόλους του: «Καί προσκαλεσάμενος τους δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν αὐτά καί θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καί πᾶσαν μαλακίαν» και την εντολή: «ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε…, δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν δότε». Ας ακούσουμε και τον μεγάλο

πνευματικό πατέρα μας, τον Παύλο, να διδάσκει τους Κορινθίους και όλους μας: «Διαιρέσεις δέ χαρισμάτων εἰσί, τό δέ αὐτό Πνεῦμα..., ᾧ μέν γάρ διά τοῦ Πνεύματος δίδοται λόγος σοφίας..., ἑτέρῳ δέ πίστις..., ἄλλῳ δέ χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι». Ο ιερέας μπορεί να θεραπεύσει, όμως, και μέσω του ιερατικού του χαρίσματος. Εύχεται, για παράδειγμα, με την ευχή των αγίων επτά Παίδων για την υγεία του ασθενούς: «...αὐτός, φιλάνθρωπε Βασιλεῦ, πάρεσο καί νῦν διά τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, καί ἐπίσκεψαι τον δοῦλον σου· καί δώρησαι αὐτῷ ὑγείαν, ῥῶσιν, καί εὐρωστίαν διά τῆς σῆς ἀγαθότητος...». «Τούς νόσοῦντας ἴασαι, ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν», παρακαλεί τον Θεό στην ευχή της κεφαλοκλισίας, λίγο πριν την Θεία Κοινωνία. Τελεί το μεγάλο μυστήριο του ιερού Ευχελαίου, πρωταρχικός σκοπός του οποίου είναι η ίαση του σώματος. Συγχωρεί αμαρτίες στο τέλος του μυστηρίου της εξομολογήσεως και προκρίνει, γενικότερα, την θεραπεία της ψυχής από την αμαρτία, η οποία πολλές φορές αποτελεί την ρίζα μιας ασθένειας. Αλλά και με την παρρησία που έχει στον Θεό ως λειτουργός του και με την χάρη του Αγίου Πνεύματος που ως χριστιανός έχει αποκτήσει, μπορεί με έναν λόγο, με ένα σταύρωμα του πάσχοντος μέλους να θεραπεύσει. Αναφέρουμε ενδεικτικά τον περιλάλητο συνάδελφό μας άγιο Λουκά (29 Μαΐου και 11 Ιουνίου), ο οποίος τα τελευταία χρόνια της ζωής του, τυφλός ων, θεράπευε ασθενείς με μόνη την δύναμη της προσευχής του, τους αγίους ιερείς των χρόνων μας Παναγή Μπασιά (7 Ιουνίου) και Νικόλαο Πλανά (2 Μαρτίου), αλλά και τον εκ Θεσσαλονίκης άγιο ιερομόναχο Ιωαννίκιο, τον εφημέριο του χωριού Ρακοτίντσι, ο οποίος ήταν «ο ιερέας, ο ιατρός, ο δάσκαλος, ο νομικός του χωριού».

Ας περάσουμε τώρα στο δεύτερο σκέλος του θέματός μας. Ο ιατρός, ως γνωστόν, χρησιμοποιεί από αρχαιοτάτων χρόνων τα διαθέσιμα θεραπευτικά μέσα της εποχής του για να βελτιώσει ή και να επαναφέρει την υγεία των ασθενούντων. Αυτό κάνει την θέση του ανά τους αιώνες περίοπτη. Στην αρχή της ομιλίας μας, όμως, είπαμε ότι ο Θεός είναι ο μόνος ψυχών και σωμάτων Ιατρός και θα περιμέναμε το ιατρικό λειτούργημα να υποτιμάται από την Εκκλησία. Έρχεται, όμως, το παλαιοδιαθηκικό βιβλίο της Σοφίας Σειράχ, ήδη από τον δεύτερο αιώνα π. Χ., να μας διαψεύσει: «Τίμα ἰατρόν... Καί γάρ αὐτόν ἔκτισε Κύριος – παρά γάρ Ὑψίστου ἐστίν ἴασις... Κύριος ἐκτισεν ἐκ γῆς φάρμακα... Τέκνον, ἐν ἀρρωστήματί σου μη παράβλεπε, ἀλλ’ εὔξαι Κυρίῳ, καί αὐτός ἰάσεταί σε». Η Εκκλησία μας, λοιπόν, με την σειρά της συστήνει στους πιστούς, μαζί με την αποδοχή της νόσου με ευχαριστία, την υπομονή κατά την διάρκειά της και την εκζήτηση της ίασης από τον Θεό, να αποδίδουν την οφειλόμενη τιμή στους ιατρούς που ο Θεός χορηγεί στον κόσμο, να μην παραβλέπουν την ασθένειά τους, να ζητούν ιατρική βοήθεια και, βεβαίως, να χρησιμοποιούν τα φάρμακα. Ο ιατρός επιφορτίζεται, έτσι, με ένα πολύ σημαντικό και δύσκολο έργο: Να συνεργαστεί με τον Θεό δίνοντάς του τον

νου, τα μάτια, τα χέρια, όλο του το είναι, ώστε ο Θεός δι΄ αυτού να θεραπεύσει. Μέσα σε αυτήν την κοπιαστική και υπεύθυνη διακονία του, ο ιατρός μπορεί να είναι ταυτόχρονα και ιερέας; Η απάντηση είναι ναι, αλλά πώς;

Θα ξεκινήσουμε παραθέτοντας την εξής κλασική διδασκαλία του ομολογητή αγίου Μαξίμου για τον αρχικό προορισμό του προπάτορά μας Αδάμ: «Ὁ ἄνθρωπος ἐτέθη στόν κόσμο ἀπό τόν Θεό γιά νά εἶναι ἱερέας μιᾶς παγκοσμίου Λειτουργίας». Μετά την πτώση του Αδάμ και αφού ο Θεός εξέλεξε τον εκλεκτό λαό του Ισραήλ, διαβάζουμε στα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης ότι, εκτός από το ειδικό ιερατείο, τους ιερείς δηλαδή που λαμβάνονταν από την οικογένεια του Ααρών, υπήρχε και το βασίλειο ιεράτευμα, το έθνος το άγιο, εννοώντας ένα δεύτερο είδος ιερωσύνης που είχε δοθεί σε όλους τους Ισραηλίτες. Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης που διανύουμε, τα δύο αυτά είδη ιερωσύνης διατηρούνται και ονομάζονται «ειδική» ιερωσύνη και «γενική» ή «πνευματική» ιερωσύνη, σαφώς διαχωρισμένες μεταξύ τους, όπως και κατά την Παλαιά Διαθήκη, χωρίς να υπερτονίζεται η μία εις βάρος της άλλης, όπως συμβαίνει στις αιρέσεις του προτεσταντισμού και του παπισμού.

Η ειδική ιερωσύνη είναι αυτή που φέρουν οι άνθρωποι που ποιμαίνουν το πλήρωμα της Εκκλησίας. Τους παρέχεται διά της χειροτονίας από κανονικό επίσκοπο και διακρίνεται σε τρεις βαθμούς: του διακόνου που διακονεί αλλά δεν τελεί μυστήρια· του πρεσβυτέρου (ιερέα) που τελεί όλα τα μυστήρια, αλλά δεν μπορεί να μεταδώσει την ιερωσύνη και του επισκόπου (αρχιερέα) που είναι η εικόνα του Χριστού, «εἰς τύπον καί εἰς τόπον» Αυτού μέσα στην Εκκλησία. Αυτοί και μόνον αυτοί μπορούν να στέκονται ενώπιον της Αγίας Τραπέζης και να την αγγίζουν, να πιάνουν στα χέρια τους τα ιερά σκεύη και να τελούν τα μυστήρια και τις ακολουθίες της Εκκλησίας.

Περνώντας, τώρα, στην γενική ή πνευματική ιερωσύνη, μπορούμε να πούμε ότι όλοι οι πιστοί χριστιανοί μπορούν να είναι ιερείς του Χριστού, κατά μία γενική, βέβαια, έννοια. Ο άγιος Ιωάννης, ο Θεολόγος, μας διδάσκει μέσα στην Αποκάλυψή του ότι ο Χριστός είναι «ὁ ἀγαπῶν ἡμᾶς καί λούσας ἡμᾶς ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, καί ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καί Πατρί αὐτοῦ». Λίγο πριν το τέλος της ακολουθίας του εκκλησιασμού ή σαραντισμού, συμβολίζεται η μέλλουσα μετοχή του ανθρώπου στο τριπλό αξίωμα του Χριστού, το Προφητικό, το Αρχιερατικό και το Βασιλικό με την εξής πράξη που αφορά μόνο τα άρρενα βρέφη: Ο ιερέας, κρατά το βρέφος στην αγκαλιά του, μιμούμενος τον θεοδόχο Συμεών, κάνει τριπλή περιφορά γύρω από την Αγία Τράπεζα και, αφού κάνει την απόλυση, παραδίδει από την Ωραία Πύλη το βρέφος. «Οὕτω καί σύ γίνῃ βασιλεύς καί ἱερεῦς καί προφήτης ἐν τῷ λουτρῷ», ακούμε να φθέγγεται ‘‘ἡ χρυσόφωνος σάλπιγξ’’, ο θείος Χρυσόστομος στους βαπτισθέντες αδελφούς,

φράση που ερμηνεύει το νόημα του αρχαίου βαπτισματικού ύμνου: «Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε· ἀλληλούια»· ότι, δηλαδή, όσοι βαπτίστηκαν στο όνομα του Χριστού έχουν ενδυθεί Τον Χριστό, μετέχοντας στο τριπλό Του αξίωμα. Το Άγιο Χρίσμα που τελείται αμέσως μετά το Βάπτισμα, επικυρώνει σαν σφραγίδα ὅ,τι έλαβε χώρα ως τότε. Με τα δύο αυτά μυστήρια, ο κάθε πιστός δύναται να ασκήσει την γενική ιερωσύνη και να είναι: Προφήτης, γνωρίζοντας τα αποκεκρυμμένα μυστήρια του Θεού και κηρύττοντας τον λόγο Του, ιερέας, προσφέροντας τον εαυτό του ολόκληρο ως ζωντανή θυσία στον Θεό με τους πνευματικούς αγώνες και τις ενάρετες πράξεις και βασιλιάς, εξουσιάζοντας τον εαυτό του απαρνούμενος την αμαρτία και απέχοντας από πονηρά έργα. Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι δεν αρκούν το Άγιο Βάπτισμα και το Άγιο Χρίσμα για να κατασταθεί ο άνθρωπος ιερέας, αλλά απαιτούνται και η θυσία και ο ανάλογος πνευματικός αγώνας. Και πώς επιτελείται αυτός ο αγώνας; Σύμφωνα με τον ιερό Χρυσόστομο και πάλι, αυτό γίνεται εάν κάθε ημέρα προσφέρουμε στον Θεό «θύματα», προσφορές δηλαδή, και εάν γινόμαστε ιερείς του σώματος και της ψυχής μας με την αρετή. Πώς, τώρα, μπορεί το σώμα μας να γίνει θυσία; Με το να μην βλέπει ο οφθαλμός τίποτε πονηρό, γίνεται θυσία. Με το να μην λαλεί η γλώσσα τίποτε αισχρό, γίνεται προσφορά. Με το να μην πράττει το χέρι τίποτε παράνομο, γίνεται ολοκαύτωμα. Επειδή, όμως, ο στίχος του λγ΄ ψαλμού μας προτρέπει: «Ἔκκλινον ἀπό κακοῦ καί ποίησον ἀγαθόν», δεν αρκεί να αποφύγουμε το κακό, αλλά πρέπει ταυτόχρονα να κάνουμε το καλό, το αγαθό. Συνεχίζει ο ίδιος άγιος: «Το χέρι να δίνει ελεημοσύνη, το στόμα να ευλογεί τους εχθρούς, η ακοή να δίδεται συνεχώς σε ιερά ακροάματα». Όποιος, κατά τον άγιο Γρηγόριο Νύσσης, οδηγείται τοιουτοτρόπως στην γενική ιερωσύνη, «νεκρώνει το σαρκικό φρόνημα με την μάχαιρα του Πνεύματος και εξιλεώνει τον Θεό, αφού μπει μέσα στο Άγιο Βήμα της καρδιάς του και προσφέρει τον εαυτό του τέτοια θυσία, ευάρεστη στον Θεό». Κάπου εδώ, λοιπόν, αρχίζει να σκιαγραφείται η απάντηση στο δεύτερο μέρος του θέματός μας. Ο ιατρός, αυτός που βεβαίως είναι βαπτισμένος, πιστός χριστιανός και ασκεί με φόβο Θεού το λειτούργημά του, προσφέρει, σύμφωνα με τα μόλις προλεχθέντα, τα ‘‘θύματά’’ του στον Θεό: Προσπαθεί να αποφύγει με τα μάτια του κάθε πονηρό θέαμα· κλείνει τα αυτιά του στους άσχημους χαρακτηρισμούς του αγανακτισμένου από τον πόνο ή την ανυπομονησία ασθενή του και σε καθετί απρεπές· ταυτόχρονα, προσπαθεί να του απαντήσει συνετά και ήρεμα και να του δώσει ελπίδα, παραμερίζοντας όσο μπορεί την κούραση, την ένταση, τα προσωπικά του προβλήματα και σκέψεις· με τα χέρια του κάνει τις κατάλληλες ιατρικές πράξεις, προσφέροντας την πιο σημαντική ελεημοσύνη, σαν άλλος καλός Σαμαρείτης, στον άρρωστο σωματικά και πληγωμένο ψυχικά άνθρωπο. Ο ιατρός γνωρίζει ότι έχει παραδώσει τον εαυτό του σε μια συνεχή, ανύστακτη και κοπιαστική διακονία του πονεμένου πλησίον. Αν στο πρόσωπο του

μπορέσει να διακρίνει το πρόσωπο του Μεγάλου Αρχιερέως Χριστού, τότε, πράγματι, έχει προσφέρει πανάξια τον εαυτό του και πάλι σε Εκείνον, μέσω της ιατρικής αυτήν την φορά, εκπληρώνοντας διπλά την μετοχή στο ιερατικό αξίωμα Του. Ο ιατρός ο κατ' αυτόν τον τρόπο «ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται» και θα τιμηθεί και σε αυτήν την ζωή, αλλά και στην μέλλουσα.

Φτάνοντας στο τέλος αυτής της ομιλίας μας, οφείλουμε ευχαριστίες καταρχάς στον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας, Κύριο κ. Παντελεήμονα που επευλόγησε την πρόταση που μας έγινε από τον αξιότιμο Πρόεδρο του Ιατρικού Συλλόγου Ημαθίας, κύριο Διαμαντόπουλο Βασίλειο, τον οποίον επίσης ευχαριστούμε, για να μιλήσουμε σήμερα ενώπιόν σας. Θα ξεκινήσουμε να διατυπώνουμε το τελικό μας συμπέρασμα με την ίδια φράση με την οποία είχαμε κατακλείσει και την προηγούμενη ομιλία μας· φράση που χρησιμοποιούσε συχνά ένας άνθρωπος που αρίστευσε τόσο στην ειδική, όσο και στην γενική ιερωσύνη, ο μακαριστός μητροπολίτης Σιατίστης Αντώνιος: ''*Ἐξ ὅσων,* λοιπόν*, ἐλέχθησαν, συνάγεται τό συμπέρασμα ὅτι''* ο ιερέας της ορθόδοξης Εκκλησίας είναι εκ φύσεως του λειτουργήματός του ιατρός ψυχών και σωμάτων, ενώ ο πιστός ιατρός μπορεί να ασκήσει την λεγόμενη γενική ή πνευματική ιερωσύνη μέσω της επιστήμης του, αλλά και μέσω της χριστιανικής του ιδιότητας, κατά το παύλειο απόφθεγμα: «Παραστήσατε τά μέλη ὑμῶν θυσίαν ζώσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τήν λογικήν λατρείαν ὑμῶν». Ευχαριστούμε τον σεβαστό Γέροντά μας, Αρχιμανδρίτη κύριο Πορφύριο που μας έδωσε την ευχή του για να αναλάβουμε και να φέρουμε εις πέρας την διακονία του λόγου. Τέλος, ευχαριστούμε και όλους εσάς, αγαπητοί και αγαπητές συνάδελφοι που μας ακούσατε. Οπωσδήποτε μετά απ' όλα αυτά, γίνατε ακόμη καλύτεροι στην ήδη κεκτημένη αρετή της υπομονής. Ευχόμαστε όλοι οι ιατροί να μοιάσουμε στους εορτάζοντες αναργύρους συναδέλφους μας· εσείς στον άγιο ανάργυρο Ιωάννη που άσκησε το ιατρικό του καθήκον από την μεριά του λαού ως στρατιωτικός και εμείς, εκπροσωπώντας τους ρασοφόρους ιατρούς, στον άγιο καλόγερο και ανάργυρο ιατρό Κύρο. Χρόνια πολλά.